

Figuro 17.1: Mapo de slavaj lingvoj

En la mapo klare videblas, ke malaperis slavaj lingvoj en la mezeŭropa parto, kie nun troviĝas Aŭstrio, Hungario, Rumanio kaj Moldavio, la slavaj lingvoj do geografie formas grupon nordan kaj sudan. La nordan-sudan dividon proponis jam en la 17-a jc. Jurij Križanić; nuntempaj lingvistoj (ekz. Andrej Anatol’evič Zaliznjak) supozas iaman ekziston de aparta *nordslava* grupo kun specifaj trajtoj, al kiu apartenis i.a. la malnovgoroda lingvo, konata el la manuskriptoj el la jarcentoj 11-a ĝis 15-a.

17.2. Panslavaj lingvoprojektoj

Multaj slavoj estis longe vivantaj en ŝtatoj kun oficialaj lingvoj neslavaj, ekz. germana, hungara, turka, tial krom la streboj pri politika unuiĝo de slavoj ekestis projektoj de nova komunslava lingvo, inter ili bone dokumentita kaj esplorita „Ruski jezik” (Juraj Križanić, 1666), en la 18-a jc. proponoj de Jurij Japelj (1790) kaj Blaž Kumerdej (1793), en la 19-a jc. precipe „Lingua slavica universalis” (Ján Herkel, 1826), kaj „Uzajemni slavjanski jezik” (Matija Majar Ziljski, 1865), poste ĉeĥaj projektoj „Neuslawisch” (Ignác Hošek, 1907), „Slavina – slovanské esperanto” (Josef Konečný, 1912), „Slavski jezik” (Bohumil Holý, 1920), „Mežduslavjanski jezik” (Ladislav Podmele k.a., 1958). La plej multaj menciigis en la bibliografo de Duličenko (1990).

En la epoko de humanismo (17-a jc.), ekestis konscio, ke vivantaj lingvoj povas servi kiel modelo por konstrui perfektan lingvon, surbaze de kiu eblas krei superlingvan sistemon, reflektantan la komunajn trajtojn de gramatiko kaj vortaro. Fondinto de tiu tendenco de interlingvistiko ĝenerale kaj slava aparte estis *Jurij Križanić* (1617/1618–1683), slava patrioto kaj respektata humanisto. Lia ĉefverko «Politiko» estas eseo pri perspektivoj de la rusa ŝtato: Rusion li vidis kiel organizanton kaj garantianton de tiu unuiĝo. Laŭ lia opinio, kunigita slavaro povus sukcese evoluigi nur se ĝi havus komunan lingvon. Antaŭuloj de